

Başkandan...

Değerli Mülkiyeliler,

Bir kez daha, yeni bir 4 Aralık kutlamasında beraber olmanın sevincini yaşıyoruz. Bu yıl Mülkiye 144., Mülkiyeliler Birliği 57. Kuruluş Yıldönümünü kutluyor. Her 4 Aralık, sevgili okulumuzun biz mezunlarına kattıkları, bireysel olarak kişiliğimizdeki, toplumsal olarak ise daha geniş bir yelpazedeki etkilerini bir kez daha irdelememize olanak yaratıyor. Mülkiye, okul olmayı ekol olmaya dönüştürebilmiş bir gelenek. Geleneklerin yaratılması kolay değildir. Hele bizim gibi ülkelerde. "sekteye uğrama" neredeyse bir yaşam biçimine dönüşmüşken hepimiz için, Mülkiye geleneğine sahip çıkmanın, Mülkiye geleneğinin sürekliliğini savunmanın anlamı üzerine her yıldönümünde yeniden düşünmemiz, bir tür ezber yenileme kaygısı olarak da anlaşılabilir. Ülkemizin ezberi çok kolay bozuluyor çünkü... Demokrasi ezberimiz bozulup darbe çağrışımına sıcak bakar oluveriyoruz bir anda sözgelimi. Bizim adımıza, bizim yerimize bizi "koruyacak" birilerini beklemek kolay geliveriyor bazen. Söz konusu olan koruyacak "birilerinin" varlığını haklı çıkarmak olduğunda, korunulacak düşman da bazen siyasi ve toplumsal, bazen de ekonomik koşulların yardımıyla bulunuyor. Bazen ekonominin altüst oluşu birilerini yardıma çağırma-mıza neden olabiliyor, bazen irtica, bazen de terör...

Terörün, birkaç gün arayla patlayan bombaların günlük yaşantımızda açtığı gedikten ne görüldüğünü tartışmayı bile bir yana bırakıp, "demokrasiyi aldırıp kurtulma" telaşına düşüyor bazıları. Aynı telaşı irtica ve köktencilik karşısında da duyuyorlar.

Patlayan bombalar özgürlüğe karşı, hayata, sevince, sevgiye, barışa kar-

şı... Nazım'ın dediği gibi, "sana karşı, bana karşı, düşünen insana karşı"... Enkazın tozu diner gibi olduğunda ölümü ölümle yıkama telaşındakilerden korkmaya başlıyoruz bu defa. Özellikle benim kuşağım, mülkiye 1974 girişliler bu acıyı iyi bilirler. Belki demokrasi ile ilgili her fırsatta yaptığım vurgunun nedeni bu geçmiş bilgisidir. Belki de, üzerinden üç darbe geçmiş bir kuşağa mensup olmak, sevgili okulumuza fazla devam edemeden mezun olmuş olmak beni Mülkiyeliliğin demokrasiye sahip çıkma yönü üzerinde fazla durmaya itiyor. Bizler, okulumuzun ne anlama geldiğini, Mülkiye'nin devamını sağlamanın Mülkiyeliliğe sahip çıkmanın anlamını bu nedenle çok iyi biliyoruzdur belki.

Kendi yönetim erkini teröre dayandıran, terörü önleme adına devlet mekanizmasının baskıcı yönlerine gerek duyan küresel bir tasarımın adını koymadan yapılacak her belirleme, günümüzde eksik kalmaya mahkum. Devletin gereksiz olduğu alanlar, eğitim, sağlık, hukuk gibi kamunun temel gereksinimleri olarak belirlenirken kendilerini "yeni" olarak tanımlayan dünya düzenlilere göre "eskiyen dünya düzeni"nin elden çıkarılamayacak tek eski eşyası da baskı mekanizmaları oluyor haliyle. Kısaca, "yeni"lenen dünya düzeninin devletinde "refaha" yer yok ama refahın boşalttığı daireye pekala hükümranlık sağlama araçları taşınabilir. Hatta taşınması da gerekir ki, düzen sağlansın, "göreve çağrılanlar", kendini kollamayı bir türlü öğrenemediğini iddia ettikleri toplumumuzu "koruma araçlarını" savunabilsinler. Bu nedenle, "hangi" sorusu sorulmadan yapılacak kuru ve soyut bir "devlet" savunusunun teorik bir değeri olmadığını düşündüğüm kadar, pratikteki zararlarını da görmeden geçemiyorum.

Biz mülkiyelilere düşen, bu karmaşada fakültesiyle, mezunuyla, öğrencisiyle "demokrasi ezberimizi" korumak, yandaş ve taraf yaratma telaşındakilerinin esas amaçlarını görmek ve topluma göstermek, demokratik haklara karşı girişilebilecek saldırılar konusunda uyanık olmaktır.

Mülkiyeliler Birliği olarak da, bu dönemde kendi rolümüzü, demokrasinin daraltılma olasılığına karşı uyanık olma olarak belirliyoruz. Mülkiyelilere yakışan da devlete, kamu çıkarı gerektirdiğince sahip çıkılması, ancak bir baskı aracı olarak devlete karşı demokrasinin savunulmasıdır. Mülkiyeliler Birliği olarak taviz vermeyeceğimiz zemin, Atatürk ilke ve devrimleri, laik ve hukuka dayalı sosyal devlet, özgürlük ve demokrasinin savunusunu yapmaktır. Hepimizin canını yakan terör bile bahane edilse, demokrasiden başka sığınağımızın olmadığını bilmek ve öğretmektir.

Hayal ettiğimiz Türkiye şimdilik bir karabasanı andırsa da, ülkemizi hâlâ John Lennon'un unutulmaz "Imagine"i ile yan yana düşünmeyi, düşlemeyi yeğliyorum. "Imagine"nin etkisini kalıcı kılan özellik, naif bir ütopyayı dile getiriyor oluşuydu. Bu naif ütopya temiz bir özgürlük umuduydu. Gençliğimizi usulca teslim alan "Imagine", ülkelerin arasındaki sınırların kaldırıldığı, bağnaz milliyetçilik, dinsel tabular, yoksulluktan ölen insanların olmadığı bir dünyanın özlemini dile getiriyordu.

Kendi kuşağım adına konuşayım; bu rüyayı bizim gördüğümüz gibi başkaları da görsün istediğimizde, bir rüyanın ne kadar cesaret gerektirebileceğini bilememiştik. Şimdi biliyoruz ve gene hayal kurmaya devam ediyoruz. Çünkü, gençlik düşümeze sahip çıkmayı hala isteyecek kadar çocuk kalmayı seçtikse de, hayallerini yitiren bir toplumun geleceğinde ancak karabasanlar olabileceğini öğrenecek kadar da yaşlandık bu güzel ülkede.

Mülkiyelilik, fakülte mezunu olduğunuzda hanenize yazılivercek bir diploma numarası, kazanılmış bir hak değil bilinçli bir seçim, onur duyduğumuz bir kimlik, sürdüreceğimiz bir gelenektir...

Fusun ÇİÇEKOĞLU ORALALP
Mülkiyeliler Birliği ve
Mülkiyeliler Birliği Vakfı
Genel Başkanı